

idet man maatte forudsætte, at Prioritetshaverne i det Tilfælde nødvendig maatte staa tilbage for en uopsigelig Kapital, i Stedet for at de tidligere kun have staaet tilbage for en aarlig Afgift. Det skal overhovedet ikke lykkes det ærede Medlem at godtgjøre, at der er Retfærdighed eller Billighed i at afløse Tienden paa en saadan Maade, at man ligesom betaler Penge ind i private Folks Lommer, som ikke have nogen Ret dertil. Det er i øvrigt karakteristisk for det ærede Medlems Retfærdighedsfølelse, at Forbringeren fra Tiendeieernes Side om at faae Tienden afløst, skal vente paa en Afgjørelse, indtil Statskassen har faaet et Overtskud, hvorover Staten kan disponere. Man kan altsaa, ikke øve Retfærdighed fra Statens Side, naar man skal tage Noget af Statskassen; men derimod er der Intet i Veien derfor, naar Taleren er om at tage fra de private Borgere. Det er en Kjenndtgjæring, at det, naar Folk ville have Krig, aldeles ikke er vanskeligt at finde paa et Paaskud dertil. Kan man ikke finde paa et virkeligt Paaskud, opstiller man et eller andet Fantom eller en Beirmølle, som man da giver sig til at bekæmpe og fremstiller som særdeles farlig og som Noget, det er nødvendigt at slaa ihjel. Jeg tillader mig naturligvis ikke at fremsføre disse Bemærkninger, fordi jeg paa nogen Maade vil beskyldes det ærede Flertal af dette Thing for absolut at ville have Krig; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at de Herrer benytte den samme Fremgangsmaade, som ellers benyttes af Folk, der absolut ville det. Det Fantom eller den Beirmølle, man opstiller, for at kæmpe imod den — thi med den ærede Kirke- og Undervisningsminister kan man ingen Kamp faae, da han er vegen tilbage paa ethvert Punkt — er Kirkens Giendomsret. (E. h. Nielsen: Overtskudet!) Fantomet er den saakaldte Kirkens Giendomsret, en Giendomsret, som aldeles ikke hævedes af Noget i denne Sal, men om hvilken det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (E. h. Nielsen) ganske vist har ment, at nogle visse mystiske Bøesener rundt omkring i Landet endnu muligens kunde holde paa den, og at vi i den Anledning burde være meget forsigtige. Jeg skal dog i den Anledning tillade mig at give det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds det Raad ikke at være bange for Spøgelsjer; der er Ingen, som hævder dette Princip; den kirkelige Giendomsret opstilles ikke fra nogen Side, han behøver ikke at være bange. (E. h. Nielsen: Overtskudet;). Den ærede Kultusminister har allerede saa tydelig og klart, som det er muligt, erklæret, at Meningen med det særlige Aktiv, som

opstilles paa Finantsministeriets Budget, ikke er at gjøre nogen Indskrænkning i den bevilgende Magts Myndighed og Ret til at disponere over det Overtskud, som kunde komme frem; men ikke bestomindre bliver man ved at tale om den gamle Fordring om, at der skulde en bestemt Lov til for at disponere over dette Overtskud. Er dette ikke et Fantom, som man vil bekæmpe, og maa det ikke for Udenforstaaende, som ikke kjende Flertallets ærlige Hensigt, se, ud, som om det var et Paaskud for at faae Krigen frem? (En Stemme: Der bliver intet Overtskud!) Hvor stort Overtskud vil blive, eller om der over Hovedet vil blive Overtskud eller ikke, er i saa Henseende ligegyldigt. Er der ikke noget Overtskud, vil der ikke være Noget at disponere over; er der derimod Overtskud, er der Noget, hvorover der skal disponeres, og den ærede Minister har erklæret, at det i saa Tilfælde bliver den bevilgende Myndighed, som skal disponere der over. Det Hele forekommer mig efter den Forklaring, vi have hørt fra den ærede Minister, snarest at være et Bogholderi- eller Posteringspørgsmaal; der er ikke Tale om en Indskrænkning af Rigsdagens Raadighed. Jeg fatter ikke, at man nu vil arbejde dette Posteringspørgsmaal op til at være et storartet Principspørgsmaal, idet man siger, som f. Ex. det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Berntsen) sagde, at det er lige saa umuligt at opnaa Enighed paa dette Omraade som at opnaa Enighed imellem to Mænd, hvoraf den Eine vil gaa i Syd og den Anden vil vandre imod Nord. Hvorledes det skulde være et stort Principspørgsmaal, hvorom det skulde være umuligt at blive enig, at Tienden bliver betalt hos Præsten eller paa Amtstuen eller hos Rjøgmanden, kan jeg ikke indse, saa meget mindre, som det er meget sjældent, at Tienden ydes in natura. Oprigtig talt forekommer det mig, at de Lovstøtter, som her foreligge, vent ud sagt ere Lapperier; som det ikke er værd at tale om eller at gjøre Ophævelser over. Naar ærede Medlemmer paa Forhaand, efter at de have hørt den ærede Ministers Erklæring om, hvad Meningen er med denne Paragraf, som jeg vil indrømme maaffe kan være uheldig affattet, og efter at de navnlig have hørt, at Meningen ikke er at indskrænke den bevilgende Magts Myndighed, dog erklære, at de have opgivet alt Haab om, at en Forhandling om denne Sag skulde føre til et helbøgt Resultat, tillader jeg mig at bemærke, at det for enhver Udenforstaaende maa tage sig ud, som om der her kun var Spørgsmaal om at finde et Paaskud, hvorved Krigen kunde